

Arrest

nr. 192 876 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 april 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 maart 2013 bij de Belgische vertegenwoordiging in Casablanca, Marokko, een aanvraag in tot afgifte van een visum type C (kort verblijf) met het oog op familiebezoek. Het gevraagde visum wordt op 20 maart 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geweigerd.

1.2. Verzoeker komt op onbekende datum het Belgische grondgebied binnen en dient op 3 maart 2016 in functie van zijn schoonbroer met de Nederlandse nationaliteit een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in

artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 augustus 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker dient op 2 september 2016 in functie van zijn schoonbroer met de Nederlandse nationaliteit een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 28 februari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 2 maart 2017 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.09.2016 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voornaam: [F.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.09.2016 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde [M. E. H.], geboren op [...], Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- ‘attestation de charge de famille’ n° 480/16 dd. 08.10.2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene ten laste is van zijn zus: echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn zus. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient opgemerkt te worden dat dit attest dateert van na de aankomst van betrokkene in België en na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging, enkel iets zegt over de situatie in oktober 2016, en enkel spreekt over zijn zus (terwijl betrokkene dient aan te tonen ten laste geweest van de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine). Er werden tevens geen documenten voorgelegd om de inhoud van het attest te staven. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- ‘attestation administrative’ n° 945 dd. 04.10.2016 op naam van betrokkene waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene geen activiteit uitoefende in Berkane voor zijn vertrek. Niet alleen zegt dit attest niets over een mogelijke tewerkstelling buiten Berkane, ook zegt het niets over eventuele eigendommen of eventuele overige bronnen van inkomsten.

- ‘attestation administrative’ n° 946 dd. 04.10.2016 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene voor zijn vertrek naar het buitenland woonachtig was op het adres [...] te Berkane; ‘attestation

administrative' n° 944 dd. 04.10.2016 op naam van de zus van betrokkene waaruit blijkt dat zij tijdens de perioden dat ze in Marokko is verblijft op het adres [...] te Berkane: echter, enkel het gegeven dat de zus van betrokkene (Belgische nationaliteit; in België woonachtig sedert 23.04.2008) bij haar terugkeer naar Marokko verblijft op hetzelfde adres als betrokkene, kan niet aanvaard worden in het kader van de huidige procedure. Er dient tevens nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene dient aan te tonen deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon.

- bewijs geldstorting (Moneytrans) vanwege de zus van betrokkene aan derden voor de periode 30.09.2011 – 08.10.2016: hieruit blijkt geen financiële steun aan betrokkene

- 'historiek werkloze' dd. 19.10.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode januari - september 2016 een werkloosheidsuitkering ontving.

- gezinssamenstelling dd. 14.10.2016 en woonbewijzen met historiek adressen op naam van betrokkene en de referentiepersoon waaruit blijkt dat betrokkene sedert 03.03.2016 officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon

- attest dd. 14.10.2016 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij tot op datum van het attest geen financiële steun vanwege het OCMW Antwerpen. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon of de overige gezinsleden.

- pasje Team Decathlon op naam van betrokkene; aanwezigheidsattest VZW Elcker-IK (lessen Nederlands) op naam van betrokkene: deze stukken vermelden de naam van betrokkene, maar hebben geen aangetoonde link met de referentiepersoon. Ze kunnen dan ook niet in aanmerking genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- kopie Buzzy Pass (De Lijn) voor de periode mei – oktober 2015 en bijbehorende rekeninguittreksels waaruit de betaling van deze abonnementen blijkt door de zus van betrokkene: echter, deze betalingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en tonen dan ook niet aan dat betrokkene reeds van in het land van herkomst financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon.

- ongepersonaliseerde kassatickets (H&M) waarop handmatig werd vermeld dat bepaalde zaken zijn aangekocht voor betrokkene; verklaringen op eer door de referentiepersoon en de zus van betrokkene; verklaringen op eer door derden: echter, zowel de handmatige vermeldingen op de kassatickets als de verklaringen op eer door derde hebben een gesolliciteerd karakter. Ze kunnen dan ook niet in aanmerking genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- verklaringen vanwege derden met betrekking tot de samenwoning van betrokkene met en het ten laste zijn van betrokkene van de referentiepersoon

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij in maart 2016 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België. Er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine; de verklaringen vanwege derden en de voorgelegde Buzzy Passen waaruit blijkt dat betrokkene vermoedelijk reeds midden 2015 in ons land verbleef doen hier geen afbreuk aan.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aange-toond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert midden 2015 dan wel maart 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon woonachtig is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het gegeven dat de zus en schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon; derhalve kan het gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het jarenlange precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing van 28 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en van "de beginselen van behoorlijk bestuur", in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt eveneens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie ' :

"1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen

(<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=126362&pageIndex=0&doclang=N L&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=393016>):

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijk" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn

ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben. gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven."

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies (<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=121041&pageIndex=0&doclang=NL&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=393016>) :

"35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd. gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen.

36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze "bij ricochet" beschermd. wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand" gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kernegezin" dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een ruime opvatting van het gezinsleven, die wordt gekenmerkt door elementen, rechtens en feitelijk, waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaquim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven" aangemerkt.

(...)

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient

te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die "ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie", ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen "ten laste" en die van personen die bij de burger van de Unie „inwonen”.

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

(...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid.

(...)

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen. hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg onmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20 jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden. die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn. moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

(...) Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987).

'(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/3 8/EG. uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong

of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken. kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden. De vraag die zich hierbij stelt is: "Wordt er ondersteuning geboden door de werknemer?".

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker in België te bemoeilijken.

Verzoeker legde immers talloze bewijzen voor van het feit dat hij in het verleden, zowel in Marokko als in België, deel uitmaakt van het kerngezin van zijn zus en schoonbroer. Verzoeker heeft aangetoond dat hij zowel in Marokko, als in België heeft samengewoond met zijn zus en schoonbroer en dat zij dan ook sinds hun kindertijd tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden.

Hij heeft tevens aangetoond dat sinds de verhuis van zijn zus naar België hij ten laste was van zijn zus en schoonbroer. De referentiepersoon en zijn zus hebben namelijk vanaf 2011 maandelijks grote geldsommen overgemaakt zodat hij kon voorzien in zijn levensonderhoud.

Om dit alles aan te tonen heeft hij ondermeer de volgende documenten neergelegd:

1. Samenwoning in Marokko

-Attestation administrative van 04/10/2016 op naam van verzoeker met zijn adres in Marokko in Berkane

-Attestation administrative van 04/10/2016 op naam van de zus van verzoeker met haar adres in Marokko

Hieruit blijkt dat verzoeker tot zijn komst naar België op het adres [...] te Berkane heeft gewoond. Tevens blijkt hieruit dat zijn zus tot haar vertrek uit Marokko eveneens daar woonachtig was en dat zij en haar man ook daar wonen indien zij op vakantie zijn in Marokko.

Volgens de bestreden beslissing kan dit bewijs niet aanvaard worden in het kader van huidige procedure.

Waarom dit niet aanvaard wordt, wordt niet verder uitgelegd. De bestreden beslissing stelt enkel nog dat "er tevens dient opgemerkt te worden dat betrokkene dient aan te tonen deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon".

Verzoeker begrijpt de motivering dan ook niet.

Hij heeft overeenkomstig de wet de meest volledige documenten trachtte te bekomen om aan te tonen dat hij tot haar verhuis naar België heeft samengewoond met zijn zus in Marokko. Hij heeft dit aangetoond met officiële documenten die uitgereikt worden door de bevoegde gemeente in Marokko, in casu Berkane. De eenvoudige, stereotiepe motivering dat die documenten niet aanvaard worden in deze procedure, is zonder twijfel in strijd met artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet en met de motiveringsplicht van verwerende partij.

2. Samenwoning in België

- Gezinssamenstelling dd. 14/10/2016

- Woonbewijzen met historiek op naam van verzoeker en de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij sedert 03/03/2016 officieel samen

- Verschillende Buzzy Passen van de Lijn met vermelding van verzoekers adres op [...] vanaf mei 2015 zodat (gelet op de woonbewijzen van de referentiepersoon waaruit eveneens blijkt dat zij woonachtig waren op [...]) onomstankelijk vaststaat dat zij reeds sinds mei 2015 samenwonen in Antwerpen

- Verklaringen van derden

De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

"het gegeven dat betrokkene sedert midden 2015 dan wel 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon woonachtig is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van ten laste zijn dient op actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RW nr. 145.912 dd. 21.05.2015). bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. "

Deze motivering is totaal onredelijk en in strijd met de ratio legis van artikel 47/3 Vreemdelingenwet.

Verzoeker benadrukt in eerste instantie dat hij zonder twijfel het bewijs heeft geleverd dat hij al jaren samenwoont met de referentiepersoon in België en zijn zus. Daar kan geen discussie over bestaan.

Ten tweede heeft verzoeker, hoe moeilijk het ook is om negatieve bewijzen te verzamelen en al zeker vanuit een illegale situatie, ook op actieve wijze aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en zijn zus.

Verzoeker heeft namelijk documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon geldsommen overmaakte naar Marokko om te voorzien in zijn levensonderhoud (moneytrans vanaf 30/09/2011 tot 08/10/2016) alsook rekeninguittreksels die aantonen dat de lijnabonnementen betaald werden door de referentiepersoon en zijn zus. Ook werden talrijke kassatickets voorgelegd.

Opnieuw heeft verzoeker overeenkomstig de wet de meest volledige documenten trachtte te bekomen om aan te tonen dat hij samenwoont in België (woonstbewijzen en lijn abonnements met vermelding adres) alsook volledig ten laste is (betalingsbewijzen van die lijn abonnements en kassatickets en verklaringen van derden. De stukken spreken voor zich.

Verwerende partij gaat totaal onredelijk te werk, schendt de bewijskracht van de voorgelegde documenten, schendt haar motiveringsplicht alsook artikel 47/3 Vreemdelingenwet.

3. Ten laste zijn in Marokko

//

- Attestation de charge de famille dd 08/10/2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat verzoeker ten laste is van zijn zus

- Attestation administrative dd. 04/10/2016 waaruit blijkt dat hij geen activiteit uitoefende in Berkane

- Bewijs geldstortingen vanwege de zus naar de moeder van verzoeker 308/09/2011 tot 08/10/2016

Met betrekking tot het eerste document stelt de bestreden beslissing dat dit document wordt beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet aanvaard kan worden. Het zou tevens enkel iets zeggen over de situatie in oktober 2016, men zou niet weten op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten dit hebben vastgesteld en er worden geen documenten voorgelegd om de inhoud te staven.

Opnieuw is verwerende partij totaal onredelijk.

Het voorgelegde attest heeft verzoeker gekregen van de bevoegde autoriteiten in Marokko, op overlegging van documenten na onderzoek. Het betreft geenszins een loutere verklaring als wel een officieel document dat de autoriteiten uitreiken om de staat van onvermogen van een onderdaan aan te tonen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich niet geïnformeerd over de inhoud en betekenis van de voorgelegde attesten en toont hiermee dat ze het dossier onzorgvuldig behandeld heeft en gebrekkig motiveert.

Daarenboven worden geldstortingen voorgelegd om de inhoud van het attest de charge te staven.

Het attest de charge wordt door verwerende partij van tafel geveegd door te stellen dat dit attest niets zegt over een mogelijk tewerkstelling buiten Berkane. Dit is totaal onredelijk. Men kan niet verwachten dat verzoeker dergelijk attest voorlegt van elke gemeente uit Marokko. Daarenboven heeft hij het bewijs geleverd van zijn woont in Berkane. Mocht verzoeker gewerkt hebben in Marokko, dan zou dit logischerwijze hebben plaatsgevonden in Berkane.

Over de voorgelegde geldstortingen vanaf 2011 stelt verwerende partij eenvoudigweg dat deze gericht zijn aan derden zodat hieruit geen financiële steun blijkt.

Dat verzoeker nochtans bij de overmaak van deze documenten aan DVZ heeft gewezen op het feit dat dit geldstortingen zijn gericht aan de moeder om mede te voorzien in het levensonderhoud van verzoeker. Dat door de voorgelegde geboorteakten zonder twijfel vaststaat dat [F. A.] de moeder is van verzoeker.

Deze bewijsstukken van ten laste zijn in het land van herkomst, mogen en kunnen dan ook niet zonder meer naast zich neergelegd te worden. Hieruit blijkt namelijk dat de referentiepersoon maandelijks grote geldsommen overmaakte naar Marokko zodat verzoeker en zijn moeder konden overleven. Het bewijs van ten laste in Marokko wordt hierdoor aangetoond.

Door eenvoudig weg te stellen dat dit stortingen zijn aan derden gaat verwerende partij onzorgvuldig te werk.

4. Ten laste zijn in België

- Attest van OCMW

- Rekeningsuittreksels van referentiepersoon die aantonen dat de lijnabonnements op naam van verzoeker worden betaald door hem

- Kassatickets waaruit blijkt dat allerhande zaken door referentiepersoon worden aangekocht voor verzoeker

- Verklaringen door derden

Deze stukken worden eveneens niet in aanmerking genomen door verwerende partij. Enerzijds omdat de betalingen dateren van na de aankomst in België (begrijpen wie begrijpen wil), ze niet aantonen dat betrokkene reeds van in het land van herkomst financiële steun ontving (zie nochtans geldstortingen vanaf 2011) en omdat het gaat over verklaringen op eer.

Opnieuw een onredelijke en onzorgvuldige motivering.

Verzoeker toont hiermee nochtans op actieve wijze aan dat hij al jaren ten laste is van de referentiepersoon en zijn zus.

5. Conclusie

Verzoeker heeft overeenkomstig de wet de meest volledige documenten trachtte te bekomen om aan te tonen dat hij al vanaf jongs af aan deel uitmaakt van het gezin van zijn zus en de referentiepersoon. Er is sprake van samenwoning zowel in Marokko als in België. Er is sprake van ten laste zijn zowel in Marokko als in België.

Verzoeker vraagt zich oprecht af wat het legitieme doel zou kunnen zijn van het opwerpen van al deze obstakels door de Dienst Vreemdelingenzaken. De relevante bepalingen uit de Richtlijn en de wet lijken immers op haar maat gemaakt te zijn.

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden. Er is sprake van machtsoverschrijding. Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht werden nageleefd.”

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de – door verzoeker eveneens geschonden geachte – artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

[...].”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in dit verband in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

In casu beroept verzoeker zich op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om zijn in België verblijvende schoonbroer met de Nederlandse nationaliteit te vervoegen. Blijkens de gegevens van het administratief dossier is deze laatste sinds 4 juni 2004 ingeschreven te Antwerpen en huwde hij op 21 juni 2005 in Berkane, Marokko, met verzoekers zus.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als *“familieleden van een burger van de Unie”* worden beschouwd *“de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*. Verweerder betwist als dusdanig niet dat verzoeker kan worden beschouwd als een niet in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoeld familielid. Hij is wel van mening dat verzoeker niet aantoonde te voldoen aan de gestelde voorwaarde dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wenst te vervoegen dan wel in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Verzoeker geeft aan deze motivering in de bestreden weigeringsbeslissing te betwisten.

De Raad gaat allereerst in op het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat verzoeker niet afdoende aantoonde in het land van herkomst deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie.

Verweerder oordeelde in zijn beslissing – inzake de in dit verband voorgelegde administratieve attesten van 4 oktober 2016 van de Marokkaanse autoriteiten dat enerzijds verzoeker in Marokko op een adres te Berkane verblijft en anderzijds zijn zus tijdens de perioden dat ze in Marokko is op een adres in dezelfde straat in Berkane maar met een ander huisnummer verblijft – in de eerste plaats dat het enkele gegeven dat verzoekers zus, die reeds sinds 23 april 2008 in België woont, bij haar terugkeer naar Marokko op hetzelfde adres verblijft als verzoeker niet kan worden aanvaard als bewijs dat men zich dienstig kan beroepen op voormelde wettelijke bepalingen. Daarenboven benadrukte verweerder dat verzoeker dient aan te tonen in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, oftewel de Nederlandse schoonbroer. Verweerder motiveerde dat uit de beschikbare gegevens weliswaar blijkt dat verzoeker in maart 2016 in België officieel werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon, doch niet werd aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine. Hij wees er op dat de verklaringen van derden en de voorgelegde Buzzy Passen waaruit blijkt dat verzoeker vermoedelijk reeds sinds midden 2015 in België verblijft hieraan geen afbreuk doen.

In zoverre verzoeker stelt de motivering omtrent de voorgelegde administratieve attesten van 4 oktober 2016 van de Marokkaanse autoriteiten niet te begrijpen en betoogt dat deze motivering stereotiep is en aldus strijdig met de motiveringsplicht, kan hij – gelet op hetgeen voorafgaat – niet worden bijgetreden. Verweerder heeft met zijn motivering op voldoende duidelijke wijze aangegeven dat enerzijds het loutere gegeven dat verzoekers zus tijdens de periodes dat zij nog in Marokko is op hetzelfde adres verblijft als verzoeker niet volstaat om aan te tonen dat men deel uitmaakt van hetzelfde gezin in het herkomstland en dit waar de zus sinds 23 april 2008 in België verblijft en anderzijds aan de hand van deze stukken ook in geen geval wordt aangetoond dat verzoeker dan deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland. In dit verband werd ook nog vastgesteld dat geen stukken voorliggen dat verzoeker reeds officieel stond gedomicilieerd op hetzelfde adres als de referentiepersoon in het land van herkomst. Verweerder achtte het in dit verband aldus niet voldoende dat verzoekers zus, oftewel de echtgenote van de referentiepersoon, tijdens de periodes dat ze nog in het land van herkomst is op eenzelfde adres als verzoeker verblijft, opdat er sprake kan zijn van een gezinsleven in het herkomstland met de referentiepersoon zelf. De Raad benadrukt dat de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing in zijn geheel dienen te worden gelezen. Een motivering waarbij concreet wordt ingegaan op de verschillende voorgelegde stavingstukken is daarnaast geenszins als stereotiep te beschouwen. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat het enkele gegeven dat een beslissing op bepaalde punten stereotiep is gemotiveerd nog niet maakt dat de voorziene motivering niet kan volstaan om de beslissing te dragen.

In zoverre verzoeker vervolgens aangeeft van mening te zijn dat uit de voorgelegde administratieve attesten van 4 oktober 2016 van de Marokkaanse autoriteiten op naam van hemzelf en zijn zus wel degelijk een samenwoning in Marokko blijkt, merkt de Raad allereerst op dat het vermelde adres in Marokko waar verzoeker en zijn zus verblijven tijdens hun verblijven in Marokko geenszins exact hetzelfde is, waar verzoeker verblijft op nummer 21 en zijn zus op nummer 12. Er ligt geen bewijs voor dat dit in wezen een en dezelfde woning zou betreffen. Aldus blijkt niet dat verzoekers stelling van een samenwoning in het herkomstland van hem en zijn zus voldoende steun vindt in de door hem voorgelegde stukken. Zelfs voor zover alsnog zou moeten worden aangenomen dat het in wezen een en hetzelfde adres betreft, kan uit de betreffende attesten als dusdanig hoogstens worden afgeleid dat verzoekers zus anno 2016 als zij terugreist naar het land van herkomst voor vakanties, familiebezoeken, ... op hetzelfde adres in het herkomstland verblijft als het adres waar verzoeker verblijft in Marokko. In zoverre verzoeker uit het attest op naam van zijn zus afleidt dat hieruit blijkt dat deze laatste tot haar vertrek naar België in 2008 op het vermelde adres in Berkane woonachtig was alsook dat zij en haar echtgenoot daar wonen wanneer zij op vakantie zijn in Marokko, merkt de Raad op dat dit attest enkel stelt dat de zus tijdens haar verblijf in Marokko op het vermelde adres in Berkane verblijft. Er wordt enkel gesproken in de tegenwoordige tijd, zodat niet blijkt dat dit tevens slaat op de periode voorafgaand aan haar komst naar België. Evenmin worden hierin uitspraken gedaan inzake de aanwezigheid van de echtgenoot van de zus indien deze laatste in Marokko is en blijkt hieruit dus niet of deze haar dan vergezelt naar Marokko en zo ja of deze dan op hetzelfde adres verblijft. Verweerder stelde correct vast dat de voorgelegde stukken enkel verzoekers zus en niet de referentiepersoon betreffen en geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat de referentiepersoon in het herkomstland samen met verzoeker op eenzelfde adres stond gedomicilieerd. Ook de Raad kan enkel maar vaststellen dat geen stukken voorliggen die wijzen op een werkelijke samenwoning van verzoeker en de referentiepersoon noch in Nederland noch in Marokko en dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, de voorgelegde stukken wezenlijk niets zeggen over een door de referentiepersoon beleefd gezinsleven met verzoeker in Marokko. Daarenboven acht de Raad het evenmin kennelijk onredelijk om in de situatie waarin verzoekers zus haar gezinsleven sinds 2008 in België uitoefent, waar zij haar Nederlandse echtgenoot volgde naar België, en enkel tijdens vakanties of familiebezoeken in het herkomstland nog verblijf houdt bij familieleden, te oordelen dat deze tijdelijke samenwoning met familieleden in het herkomstland als dusdanig nog niet neerkomt op het beleven of uitoefenen van een gezinsleven zoals dit wordt bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat aldus reeds een dermate persoonlijke band ontstaat die is gelijk te stellen met een gezinsleven. Er blijkt ook geenszins dat in casu de referentiepersoon wordt ontmoedigd in het gebruik van zijn rechten van vrij verkeer als Unieburger waar zijn echtgenote bepaalde familieleden bij wie zij periodiek verblijft tijdens vakanties of familiebezoeken in het land van herkomst niet kan laten overkomen.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft besloten dat niet blijkt dat hij in het herkomstland deel uitmaakt(e) van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoeker verwijst nog naar de voorgelegde gezinssamenstelling van 14 oktober 2016, de woonstbewijzen met historiek op naam van verzoeker en de referentiepersoon, de verschillende Buzzy Passen en de verklaringen van derden om te stellen dat een samenwoning in België met de referentiepersoon is aangetoond. Verweerder heeft in de bestreden weigeringsbeslissing evenwel op duidelijke wijze aangegeven dat overeenkomstig de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet het bewijs dient voor te liggen dat verzoeker reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en het aldus niet kan volstaan dat er sprake is van een inwoning bij de referentiepersoon in België. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder aldus deze wetsbepalingen heeft miskend of hieraan een onwettige of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven. Een eenvoudige lezing van deze bepalingen leert ook dat de vereiste deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie reeds dient te zijn vervuld in het land van herkomst. Verzoekers betoog dat hij aantoonde in België in te wonen bij de referentiepersoon, hetgeen niet is betwist, vermag aldus geen afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing dat niet blijkt dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wenst te vervoegen.

De Raad gaat vervolgens in op het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat verzoeker niet afdoende aantoonde in het land van herkomst ten laste te zijn van de burger van de Unie.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt inzake het voorgelegde "*attestation de charge familiale*" van de Marokkaanse autoriteiten van 18 oktober 2016 waarin wordt gesteld dat verzoeker ten laste is van zijn zus in België gemotiveerd dat niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten een dergelijke vaststelling hebben gedaan en dit stuk aldus dient te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Daarenboven wordt gesteld dat dit stuk dateert van na de opstart van huidige aanvraag, enkel iets zegt over de situatie in oktober 2016 en ook enkel spreekt over de zus, daar waar het bewijs dient voor te liggen van het ten laste zijn van de referentiepersoon en dit reeds van in het land van herkomst. Verweerder stelde vast dat geen overige stukken voorliggen die de inhoud van het attest staven. Inzake het voorgelegde administratief attest van 4 oktober 2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat verzoeker voor zijn vertrek naar het buitenland geen activiteit uitoefende in Berkane wordt overwogen dat dit attest niets zegt over een mogelijke tewerkstelling buiten Berkane en evenmin iets zegt over eventuele eigendommen of eventuele overige bronnen van inkomsten. Inzake de voorgelegde bewijzen van geldstortingen via Moneytrans wordt vastgesteld dat hieruit stortingen blijken van de zus aan een derde persoon voor de periode van 30 september 2011 tot en met 8 oktober 2016 en hieruit geen financiële hulp blijkt aan verzoeker. Verweerder oordeelde, op basis van de voorgelegde stukken, dat niet afdoende wordt aangetoond dat verzoeker onvermogen is in zijn land van herkomst en evenmin dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Wat de beoordeling betreft inzake het voorgelegde "*attestation de charge familiale*" van de Marokkaanse autoriteiten van 18 oktober 2016 stelt verzoeker dat deze kennelijk onredelijk is. Hij stelt dit document te hebben verkregen "*op overlegging van documenten na onderzoek*" en betoogt dat het een officieel document is. De Raad benadrukt dat wat betreft het "*ten laste*" zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. In casu vermocht verweerder aldus de bewijswaarde van het voorgelegde stuk te beoordelen en het komt de Raad nog niet kennelijk onredelijk voor waar werd geoordeeld dat een stuk afkomstig van de lokale Marokkaanse autoriteiten dat verzoeker ten laste is van zijn zus in België op zich genomen niet voldoende bewijskrachtig is waar het niet duidelijk is op basis van welke onderzoeken of stukken dan wel gegevens deze autoriteiten zijn gekomen tot de daarin gedane vaststelling. Verzoekers betoog dit document te hebben verkregen "*op overlegging van documenten na onderzoek*" wordt niet concreet aannemelijk gemaakt en hij weerlegt met zijn uiteenzetting de vaststelling niet dat op basis van dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat hij ten laste wordt genomen door zijn zus. Verzoeker laat ook na de rechtsnorm te duiden op basis waarvan verweerder er zonder meer toe is gehouden een verklaring van de lokale Marokkaanse autoriteiten dat verzoeker ten laste is te aanvaarden en hierbij niet langer over een eigen appreciatiebevoegdheid zou beschikken. Dit geldt des te meer waar dit stuk is opgesteld op een ogenblik dat verzoeker en zijn zus reeds in België verbleven. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de beoordeling van het ten laste zijn een heel concrete en feitelijke beoordeling betreft waarin het cruciaal is dat er voldoende duidelijkheid bestaat omtrent de feitelijkeheden die de concrete zaak kenmerken. Het begrip "*ten laste*" heeft ook een heel specifieke

betekenis in de Europeesrechtelijke context, waarvan niet blijkt dat deze op dezelfde wijze wordt begrepen door de Marokkaanse autoriteiten. Daargelaten de vraag of dit attest is te beschouwen als een verklaring op eer blijft de vaststelling in ieder geval overeind dat het niet kennelijk onredelijk is om op basis van de vaststelling dat het niet duidelijk is op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten een dergelijke conclusie hebben getrokken te oordelen dat dit attest geen afdoende bewijs vormt voor het ten laste zijn in het land van herkomst. Daarenboven benadrukt de Raad dat verweerder ook rekening hield met de vaststelling dat dit stuk dateert van na de opstart van huidige aanvraag, enkel iets zegt over de situatie in oktober 2016 en ook enkel spreekt over de zus, daar waar het bewijs dient voor te liggen van het ten laste zijn van de referentiepersoon en dit reeds van in het land van herkomst. Deze motivering kan op zich ook reeds volstaan om te besluiten dat dit stuk niet het bewijs levert van het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van deze vaststelling, zodat deze motivering in ieder geval overeind blijft.

Verzoeker weerlegt evenmin de motivering in de bestreden weigeringsbeslissing dat het voorgelegde administratief attest van 4 oktober 2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat hij voor zijn vertrek naar het buitenland geen activiteit uitoefende in Berkane niet kan volstaan als bewijs van onvermogen, nu dit attest niets zegt over een mogelijke tewerkstelling buiten Berkane en evenmin iets zegt over eventuele eigendommen of eventuele overige bronnen van inkomsten. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat het kennelijk onredelijk zou zijn te vereisen dat een bewijs wordt voorgelegd dat hij nergens op het Marokkaanse grondgebied economische activiteiten heeft. Het gegeven dat verzoeker in Berkane woont maakt het nog niet onmogelijk of onwaarschijnlijk dat hij elders in het land economisch actief is. Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat dit bewijs onmogelijk te leveren zou zijn. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, vereist verweerder in dit verband geen bewijs van elke gemeente in Marokko. Er blijkt niet dat een dergelijk bewijs niet op andere wijzen kan worden geleverd, zoals bijvoorbeeld door een attest van de nationale of regionale overheid dat geen inkomstenbelastingen worden betaald.

Inzake de beide voormelde attesten van de Marokkaanse autoriteiten stelt verzoeker nog dat verweerder zou hebben nagelaten zich te informeren over de inhoud en betekenis van deze attesten, doch de Raad stelt vast dat verweerder is ingegaan op het hierin geattesteerde en heeft beoordeeld welke bewijswaarde hieraan kan worden toegekend en in welke mate dit kan worden aanvaard als bewijs van onvermogen dan wel het ten laste zijn. Het betoog van verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan de motieven die in de bestreden weigeringsbeslissing inzake de betreffende stukken zijn opgenomen. De Raad benadrukt ook dat de bewijslast van het aantonen van het ten laste zijn in het land van herkomst berust bij verzoeker, hij hiertoe alle volgens hem nuttige stukken heeft kunnen voorleggen en niet blijkt dat het verweerder toekwam in dit verband verdere inlichtingen in te winnen of onderzoeksdaten te verrichten.

Verzoeker wijst vervolgens op de voorgelegde bewijzen van geldstortingen via Moneytrans vanaf 2011. Hij benadrukt dat de geldstortingen niet zozeer aan een "derde" werden gedaan, doch wel aan zijn moeder – hetgeen volgens hem duidelijk blijkt uit de voorliggende stukken – en dit mede om ook in zijn levensonderhoud te voorzien. Er dient evenwel te worden aangenomen dat verweerder enkel heeft willen aangeven dat de stortingen zijn gebeurd aan een "derde" in de zin dat deze niet aan verzoeker zelf zijn gebeurd en aldus niet blijkt dat deze financiële steun specifiek voor verzoeker was bedoeld. Dit gestelde is op zich niet in strijd met het voorgelegde stuk, nu hieruit niet kan worden afgeleid dat de steun ook voor verzoeker was bedoeld, bijvoorbeeld middels een mededeling in deze zin. De Raad stelt in dit verband bovendien ook nog vast dat gelet op voorliggende stukken verzoeker reeds sinds midden 2015 in België verblijft terwijl niet blijkt dat de geldstortingen door zijn zus aan hun moeder sindsdien wezenlijk zijn verminderd. Ook hieruit kan aldus niet onrechtstreeks blijken dat deze geldstortingen ook dienden om in het levensonderhoud van verzoeker te voorzien. Gelet op hetgeen voorafgaat en waar ook reeds werd vastgesteld dat geen voldoende bewijs voorligt van onvermogen in het land van herkomst, kan niet worden vastgesteld dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat uit de voorgelegde geldstortingen niet blijkt dat het financiële steun betreft die diende om te voorzien in de levensbehoeften van verzoeker zelf.

Gelet op voorgaande bespreking wordt niet aangetoond dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat niet afdoende is aangetoond dat verzoeker onvermogen is in zijn land van herkomst en evenmin dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Verzoeker wijst andermaal op zijn samenwoning in België met de referentiepersoon en betoogt vervolgens – onder verwijzing naar een attest van het OCMW, rekeninguittreksels van de referentiepersoon, kassatickets en verklaringen van derden – dat hij in België ten laste valt van de referentiepersoon. In dit verband wijst de Raad er op dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing ook op dit punt op duidelijke wijze heeft aangegeven dat overeenkomstig de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet het bewijs dient voor te liggen dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon en het aldus niet kan volstaan dat er sprake is van een afhankelijkheidsband of samenwoning in België. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder aldus deze wetsbepalingen heeft miskend of hieraan een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven. Een eenvoudige lezing van deze bepalingen leert zo reeds dat de vereiste van het ten laste zijn van de burger van de Unie dient te zijn vervuld in het land van herkomst. De Raad wijst er zo ook op dat uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “*fait accompli*”-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onwettig is waar het bestuur in de thans voorliggende situatie vereist dat het bewijs wordt voorgelegd dat de afhankelijkheidsband reeds bestaat van in het land van herkomst, opdat vaststaat dat verzoeker in dit land dient te worden beschouwd als ten laste van de referentiepersoon, waardoor de stukken inzake het ten laste komen in België niet van aard zijn op zichzelf het vereiste bewijs te kunnen leveren. Verzoekers betoog dat hij in België ten laste zou vallen van de referentiepersoon, en dit daargelaten de vraag of dit kan worden aangenomen, is op zichzelf genomen aldus niet determinerend en er blijkt aldus niet dat hierop nader dient te worden ingegaan. Verzoeker toont niet aan dat aan de hand van de door hem aangehaalde stukken ten onrechte niet werd aangenomen dat hij in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. In zoverre verzoeker in dit verband opnieuw verwijst naar de geldstortingen via Moneytrans kan het volstaan te verwijzen naar de bovenstaande bespreking met betrekking tot deze stortingen.

Verzoeker citeert uitvoerig uit het reeds genoemde arrest Rahman, de conclusie van de advocaat-generaal naar aanleiding van deze zaak en de artikelsgewijze commentaar bij artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, doch zonder concreet aannemelijk te maken dat verweerder bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing een onwettige of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan deze bepalingen van de Vreemdelingenwet of hierbij de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft miskend. Aldus blijkt geen grond tot nietigverklaring van deze beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Hij toont evenmin aan dat de bewijswaarde van de voorgelegde stukken werd miskend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Op basis van verzoekers uiteenzetting kan evenmin machtsoverschrijding worden vastgesteld.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden weigeringsbeslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker

toekomst klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden achten evenals op welke wijze (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.6. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2017

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten had nooit uitgevaardigd mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

Het artikel 7 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet is verder duidelijk:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoekers attest van immatriculatie was echter geldig tot en met 02/03/2017. Hij kan dan ook niet inzien hoe er op 28/02/2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd kan worden dat zijn legaal verblijf verstreken zou zijn.

Het artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.”

3.2.1. In de mate dat verzoeker betoogt dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing eveneens een vernietiging van de tweede bestreden beslissing tot gevolg dient te hebben, kan worden volstaan met de vaststelling dat uit de bespreking van het eerste middel niet blijkt dat verzoeker een gegrond middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd.

3.2.2. Van een schending van de materiële motiveringsplicht is enkel sprake indien verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die incorrect heeft beoordeeld of hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker voert ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen argumenten aan waaruit kan blijken dat verweerder bij de afgifte van dit bevel niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker, naar aanleiding van zijn aanvraag tot gezinshereniging op 2 september 2016, in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, zodat hij gedurende de behandelingsperiode van zijn aanvraag op het grondgebied van het Rijk werd gedoogd.

Op 28 februari 2017 wordt deze aanvraag geweigerd en op het einde van deze beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld: *“De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”* Deze bestreden beslissing stelt aldus een einde aan het attest van immatriculatie, zodat het vanaf dat ogenblik dan ook niet langer geldig was.

Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoeker vanaf deze beslissing nog zou beschikken over enige vorm van verblijfsrecht. De omstandigheid dat op het attest van immatriculatie de datum van 2 maart 2017 werd vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat verweerder op 28 februari 2017 heeft beslist om de aanvraag tot gezinshereniging en bijgevolg het verblijf van verzoeker te weigeren en zijn attest van immatriculatie (dat geldig was voor de behandelingsperiode van deze aanvraag) in te trekken. De omstandigheid dat verzoeker voor de behandeling van zijn aanvraag in het bezit werd gesteld van een tijdelijke titel die zijn verblijf in het Rijk dekte, houdt ook geen machtiging of

toelating tot verblijf in en stelt artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet buiten werking. Verweerder kon op grond van een correcte feitenvinding en op niet kennelijk onredelijke wijze beslissen dat het legaal verblijf van verzoeker was verstreken. Een schending van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.2.3. Verzoeker beroept zich nog op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet doch laat na toe te lichten op welke wijze verweerder door het nemen van het bestreden bevel deze wetsbepaling heeft miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat een eenvoudige lezing van het bestreden bevel leert dat daarin wordt gemotiveerd waarom volgens verweerder niet blijkt dat enig element vervat in deze wetsbepaling zich verzet tegen de verwijderingsmaatregel waarbij concreet wordt ingegaan op de familieband tussen verzoeker en zijn zus en schoonbroer. Aldus kan worden aangenomen dat rekening werd gehouden met de in deze bepaling opgenomen verplichting.

3.2.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS